

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2014. június 15.
(vasárnap)**

Horváth Géza

MUNKÁLKODÓ SZENTLÉLEK

Lekció: Efézus 1,1-18

Alapige: Efézus 1,15-17

Én tehát, miután hallottam az Úr Jézusba vetett hitetekről és a bennetek minden szent iránt megnyilvánuló szeretetről, szüntelenül hálát adok értetek, amikor megemlékezem rólatok imádságaimban; és kérem, hogy a mi Urunk Jézus Krisztus Istene, a dicsőség Atyja adja meg nektek a bölcsességet és a kinyilatkoztatás Lelkét, hogy megismerjétek Őt;...

Imádkozzunk!

Édesatyánk, hálás szívvel köszönjük ezt a szép reggelt. Köszönjük a napsugarat, a meleget. Köszönjük ezt a csodát, amelyben láthatjuk gondviselésedet, szeretetedet, türelmedet. Hiszen minden új nappal ebbe csodálkozhatunk bele, mert ez a bűnbe esett világ kiáltása, nyomorúsága, és tudjuk, hogy előtted van, és te mégis türelmesen vársz még, mert nem akarod, hogy elveszenek az emberek, hanem, hogy megtérjenek és éljenek.

Köszönjük, hogy ennek érdekében mindent megtettél: a te egyetlen Fiadat küldted a világba, a Golgota keresztfjére, a kínra, a halálra, hogy megnyissa a menyegyet a bűnös előtt.

Köszönjük, hogy azóta is hirdettetik az evangélium, és áldunk a Szentlélek munkájáért, amellyel szerte az egész világon jár, gondoskodik az igehirdetés személyi feltételeiről, tartalmáról. Arról, hogy amikor az ige hangzik tisztán, akkor a Krisztus prédikáltassék.

Köszönjük, Urunk, ha már meghallottuk a szót és hittünk, elpecsételhettél bennünket. Kérünk, puhítsd a szívünket, cselekedd, hogy meg ne keményítsük, amikor szavadat halljuk.

Megvalljuk, Urunk, hogy egyedül rád van szükségünk. Egyedül az örök életnek beszéde kell nekünk. Nem vágyunk másra, nem keresünk mást, mert tudjuk, hogy amit nekünk készítsz, abban mindent meglelünk.

MUNKÁLKODÓ SZENTLÉLEK

Köszönjük, hogy te vagy a kegyelem és az égi jó. Kérünk, fordítsd most is lelki szemeinket, szívünk szemeit rád, Urunk, hogy ne lássunk mást, csak téged egyedül, ahogy a tanítványok a Megdicsőülés hegyén. Ma reggel is csak te ragyogj nekünk, élő Urunk.

Kérünk, jövel, ó áldott Szentlélek, és híveiddel légy vélek, hogy szent ajándékkal szívük újuljon és teljesejék.

Ámen.

Igehirdetés

A mögöttünk levő pünkösdi ünnepén az Efézusi levélből szolt hozzánk Isten ígéje mindkét napon. Pünkösdvásárnap hallhattunk arról, hogy amikor az efézusi hívők hallották Isten ígését, akkor hittek. Ez lett az ő üdvösségük evangéliuma, és elpecsételte őket Isten Szentlelke, mint az Isten tulajdonba vett gyermekeit és tulajdonba vett népét.

Ugyanakkor a Szentlélek zálog is, hogy mindazt az örökséget, amelyet Jézus Krisztus megszerzett nekik, azt meg is fogják kapni. Sőt ennek az örökségnek az átvétele már a hívők életében itt a földön megkezdődik, és folytatódik egészen addig, míg színről-színre nem látjuk Őt.

Pünkösdhétfőn hallhattunk arról, hogy az Isten Szentlelke a belső embert erősíti bennünk.

Azután tovább olvastam az ígét az 1. fejezetből, és annyira fontos lett nekem ez a három vers, hogy Isten Szentlelke azt adta, hogy a mai vasárnap reggelen is ezzel foglalkozzunk. Hiszen itt is valami csodáról olvasunk. Azt mondja Pál apostol: „Annakokáért én is, hallván a ti hiteteket az Úr Jézusban, és minden szentekhez való szerelmeteket, nem szűnöm meg hálát adni értetek, emlékeztvén reátok az én könyörgéseimben, hogy a mi Urunk Jézus Krisztusnak Istene, a dicsőség Atyja adjon nektek bölcsességnek és kijelentésnek Lelkét az Ő megismerésében.”

Ebben az ígében Pál apostol hálát ad azért, hogy az efézusi hívők életében láthatók a Szentlélek munkái. Így foglalja össze Pál: hogy hallván a ti hiteteket az Úr Jézusban, és a szeretetet, amellyel a többi hívő felé vagytok, akár Efézusban laknak, akár a környéken... Az Isten által támasztott hit nemcsak személyes hit, hanem mindig a közösségben, a gyülekezetben munkálkodó hit is. Pál apostol ezért ad hálát, hogy ezek az ajándékok, a Léleknek ezek a munkái (a hit és szeretet) láthatók, hallhatók. Ennek híre van. Eljutott Pálhoz.

Erről beszél Pál a Kolosséi gyülekezetnek is, meg több gyülekezetnek is, hogy a hit és szeretet munkálkodik a gyülekezetben. Ez látható, érzékelhető, és ezért az apostol hálát ad a hitért, amely a hívőt és a gyülekezetet Krisztushoz kapcsolja, és a szeretetért, amellyel megélik a hitüket. Isten azért helyez bennünket gyülekezetbe, hogy legyen hol a hitünket megélni. Így is mondhatnánk: ne csak elméletileg vegyük a keresztyénséget, hanem a gyakorlatban is. A többi szenthez (Pál apostol így nevezi a másik hívőt) való viszonyotok meghatározója a szeretet.

Amikor Pál hálát ad, hogy hallja a hitet és szeretetet, egészen bizonyos, hogy Efézus nem volt tökéletes gyülekezet. Az efézusi gyülekezetben is voltak hiányosságok, de érdekes, hogy ebben a levélben Pál apostol általánosan beszél. Nem nevez konkrét, pl. tévtanítókat, mint a Galata vagy Kolosséi levélben, hanem azt mondja: vannak, akik mást tanítanak. Nem nevez meg a gyülekezetben konkrét bűnöket,

mint pl. a Korinthusi levélben családokban, házasságokban, a gyülekezetben. Ne áltassuk magunkat azzal, hogy az efézusi gyülekezet tökéletes volt.

Ma sok hívő azt gondolja, hogy a gyülekezetnek tökéletesnek kell lennie. Hogy az efézusi gyülekezet mennyire nem volt tökéletes, a Jelenések könyvében olvasuk, amikor János megírja Isten Szentlelke által az efézusiaknak elhagyta az első szeretetet. Megvan benned, hogy még érzékeny vagy a tévtanításokra, hogy a nikolaiták cselekedeteit gyűlölöd, de már elhagyta az első szeretetet. Már lanyhul a gyülekezet életében a szeretet. Még megvan a hit, de lehet, hogy nem sokáig.

Ez azért fontos most nekünk, mert Pál apostol mégis hálát ad a gyülekezet hitéért és szeretetéért. A mai világban az a látásunk, hogy nagyon sokan szeretik a gyülekezeteket kritizálni. A hírekre is azt szoktuk mondani: a rossz hír a jó hír. Az ember a rossz hírekre van beállítva. A jó hír már nem érdekli, csak az, hogy hol milyen rossz, tragikus, vagy valamilyen katasztrófa történt. Az ember rögtön odafigyel, és tele vannak a hírek ilyenekkel. Ez ájtott a mi hívő életünkbe, amikor sokan a gyülekezetnek a hiányosságait veszik észre. Olyan ne keressünk, hogy minden tökéletes, minden rendben van, minden flottul megy, mert a gyülekezet még eddig és a világ végéig emberek közössége. Olyan embereké, mint én meg te. Ezért vannak tökéletlenségek és hiányosságok.

Pál apostol pedig azt írja Efézusba: hálát adok a hitért és a szeretetéért.

Igen, fontos ez, mert ezzel az apostol azt is kifejezi, hogy a hitnek és a szeretetnek a forrása az Úr Isten. Hálát adok a hitért és szeretetéért, vagyis azért, hogy ennek a gyülekezetnek az életében Isten munkálkodott. Innen látszik meg, hogy a gyülekezetben Isten Lelke végzi a maga munkáját. Ez ezért fontos, amikor Pál erről beszél, hogy hálát ad, mert ezzel tanítja a gyülekezetet. Thesszalonikának is ezt fogja mondani: ti is adjatok hálát. Szüntelenül ne csak imádkozzatok, hanem mindenben hálát adjatok. — Mi sokszor elfelejtjük a hálaadást.

Vannak nekünk könyörgéseink, olyan imádságaink, hogy Isten mit végezzen el, mit tegyen, de olyan kevészer fakad fel a szívből az: hálát adok neked. „Nagy hálát adjunk az Atya Istennek, mennynek és földnek szent teremtményének.” — Az ige erre tanít bennünket.

Lehet, hogy te szívedben van elégedetlenség? Lehet, hogy a szívedben van kritika? Lehet, hogy a szívedben van, hogy ezt így meg úgy kellene, meg jobban kellene... De vajon mennyi a hála a szívedben a gyülekezetért? Hiszen Efézusban gyülekezet van, ahol az akkori világ hét csodájának az egyike az Artemisz templom, amiért mindenki örületben van, ahol kis bálványokat szorongatnak. Efézusban volt ébredés, mert kihordták ördögi mesterkedésük könyveit, elégették, és itt Isten Szentlelke gyülekezetet hozott létre.

Pál azt mondja: hálát adok, mert hallom a ti hiteteket. Pedig azt is mondhatná az apostol, hogy hálát adok, mert láttam a ti hiteteket. Pál apostol két évig szolgált Efézusban, hirdette az ígét. Valami különös kapcsolat fűzte az efézusi vénekhez, a presbiterekhez — tudjuk a Cselekedetek könyvéből. Amikor búcsúzik és járja a környéket, akkor odahívhatja magához az efézusi gyülekezet véneit, és azt mondja: többé az én orcámat nem látjátok, és szomorúak. Pál nem azt írja: láttam a ti hiteteket, hanem azt: hallottam a ti hiteteket, és a szeretetet, amellyel minden szent iránt vagytok. — Ezzel Pál apostol azt akarja kifejezni, hogy vegyétek tudomásul, nem én fűjtam a passzát szelet köztetek, hanem a Lélek az ő kegyelméből.

Pál nem azt mondja: azért van hitetek, azért van szeretet, mert én két évig hirdetem nálatok az ígét, hanem azt mondja: azért, mert Isten Szentlelke kegyelmes, szuverén, és csodálatos módon munkálkodott köztetek. Hallom a ti hiteteket. Azt mondja ezzel Pál: miután eljöttem tőletek, Isten Lelke ott maradt és munkálkodott. Nem lett ott vége mindennek, nem omlott ott minden össze. Hallom a ti hiteteket — azt jelenti, hogy vannak már ott olyan hívők, akiket nem is ismerek. Én ugyan eljöttem, de Isten Lelke nem szűnt meg munkálkodni.

Pál apostol arról beszél, hogy ez a gyülekezet nem elméleti keresztyén gyülekezet volt, hanem azt a hitet, amelyet az Úr Jézustól vett, meg is élte. Tudniillik az egymás iránti szeretetben. Pál arról a gyülekezetről beszél, akik a Krisztushoz való kapcsolatukat, a Krisztusban való életüket a gyülekezet szeretet — közösségében megélték. Szerették Krisztust, szerették a másikat, nem válogatva, hogy ez szimpatikus, ez nem, ez közelebb áll hozzám, ez nem, hanem minden szentekhez való szerelmeteket — és itt az agapé szót használja, és nem a testvérszeretet szavát. Azaz az Isten által kapott, Istentől nyert kiváltság, amit úgy hívunk: szeretet. Ez munkálkodott köztetek és ezzel vagytok minden szent iránt. — Nem lehet kijátszani a kettőt egymás ellen.

Nem lehet kijátszani azt sem, hogy csak higgyünk, és a szeretet nem is olyan fontos, nem lehet kijátszani azt sem, amit némelyek akartak: szeressük egymást, nem fontos, hogy szeresd az Urat. Azt mondja az ige: szeresd az Urat, és szeresd felebarátodat, mint magadat. Ezért a gyülekezet megélté azt a hitet, amely a hívóból a másik ember felé irányul. Ez fontos, mert azt mondja: a ti szeretetetek, amely mindent szent felé irányul, minden szent irányába megvan köztetek. Azt jelenti, hogy a hívó ember életéből kiindul az a szeretet, amely eléri a másikat. Ez miért fontos? Azért, mert a mi emberi agyunk ezt megfordítja. De nem jó mindent megfordítani. Mi úgy fordítjuk meg ezt: a szeretet a másik emberből irányuljon felém. Ezt várjuk el, sőt még a gyülekezetben is ezt várjuk el.

Bizonyára olvastuk az irgalmas samarítánus történetét. A példázat úgy kezdődik: megkérdezik Jézust, hogy ki az én felebarátom? (Mert szeresd felebarátodat, mint magadat). Jézus elmondja nekik az irgalmas samarítánus példázatát. — Mostanában arra gondoltam, hogy miért nem úgy olvassuk a Bibliában: az öszszevert zsidó példázata? Azért, mert Jézus Krisztus meg akarta tanítani az övét arra, hogy rossz a kérdés akkor is, ha ezt a zsidók tették fel, ha provokatív módon tették fel. Nem az a kérdés: ki az én felebarátom? Az a jó kérdés: én kinek vagyok a felebarátja? Ki az, aki nekem segít? És mit mond erre az Úr Jézus? Ne azt kérdezzétek, hogy ki az, aki nektek segít, hanem ki az, akinek én segíthetek? — Más az irányultság.

Nem az a kérdés, hogy én kire számíthatok, hanem az igazi kérdése a hívó embernek az, hogy rám ki számíthat. Én kinek vagyok a felebarátja, és nem az, hogy én mit kapok. Mi nagyon sokszor erre vagyunk berendezve: én mit kapok? Ó, ha egyszer az lenne a gondolatunk: én mit adhatok? A szeretetet elvárjuk. Igen, áradjon felém a másiktól a szeretete. Kérdezzék meg tőlem: hogy vagyok, ki vagyok, mit tettem, hogyan élek? De az, hogy én is megkérdezhetem a másikat... A szeretet, amely minden szent felé megvan bennetek.

Milyen érdekes? Hallottam, hogy ti nem önző keresztyének vagytok, hanem olyan keresztyének vagytok, akik komolyan veszitek, hogy jobb adni, mint kapni.

Amely minden szent felé megvan bennetek. Nem azt várjátok, hogy a szentek szeretete irányuljon felétek. — Erre tanít bennünket ez az ige. Milyen áldott a mi Urunk!

Pál apostol azt mondja ebben az igében: „adja meg nektek a bölcsesség és a kinyilatkoztatás Lelkét.” — Ezért döböntem meg, amikor ezt elolvastam. Gondoltam, hátha valakinek ez kérdése. Pál, miután hálát ad, a mi Urunk Jézus Krisztus adja meg nektek a bölcsességnek és a kijelentésnek a Lelkét az Ő megismerésében. Az előzőkben arról volt szó, hogy a Lélek elpecsételt titeket. Már a Lélek zálogát adta a szívbe. Most meg azt mondja: adja meg a Lelket, hogy megismerjétek Őt, mégpedig a bölcsesség és a kijelentés, kinyilatkoztatás Lelkét, hogy megismerjétek Őt.

Ez lehet, hogy egy kicsit furcsa nekünk, mert azt gondoljuk: ellentmondás van. Ráadásul Pál azt mondja: ez az én könyörgésem tárgya. Tehát hálát adok azért, hogy van hitetek és szeretetetek, és könyörgök azért, hogy adja meg nektek a kijelentés és a bölcsesség Lelkét, vagyis könyörgök azért, amit Isten ezután végez a ti szívetekben. Hála azért, amit eddig végzett, és könyörög azért, hogy a bölcsesség és kijelentés Lelkét kapják. Miért? Már nem kapták?

Pál milyen alázatos. Két évig hirdette ott a Krisztust. Hitre jutottak. Örökéletet kaptak. „Az örökélet meg az: hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit te elküldtél, a Krisztust.” Pál azt mondja: adja meg nektek. Hát nem adta meg? Szükség van még valamire? Igen. Nincs ellentmondás. Azért mondja ezt Pál és azért könyörög, mert a Biblia azt mondja: Isten az Ő ajándékait folyamatosan akarja adni a hívőnek. Van, amit már odaadott, és van, amit ezután fog odaadni. Azért, hogy az Ő gyermekei mindig, mindenütt, minden szükségessel rendelkezzenek. A különböző helyzetekben és szituációkban Isten elkészített kegyelmét aktualizálva kapják.

Azért — itt néhány dolgot felsorolok, hogy többek között miért gondolkodik Isten így —, hogy nem egyszerre adja ajándékait a hívőnek, hanem folyamatosan osztogatja Lelke által — nehogy a hívők, amikor már valamilyen ajándékot megkapnak, azután azt mondják: nekem már többre nincs szükségem. Hitre jutottam. Isten megadta ajándékát, köszönöm, nekem ez elég.

Emlékezzünk, amikor Laodiceát megfeddi a Lélek. Azt mondod: nincs szükségem semmire. Laodicea úgy gondolkodott: Isten adott nekem ajándékot, és az elég. Azt mondja: nem boldogulsz el! Isten folyamatosan akarja az Ő Lelke által ajándékait osztogatni. Nem mondhatod, hogy függetlenítem magam az Istentől. Nehogy azt gondolják, hogy már tökéletesek. Pál maga ad példát, amikor azt mondja: nem mondom, hogy már elértem, nem mondom, hogy már tökéletes volnék, de egyre törekszem... jó lenne, ha még jobban megismerném Őt.

Itt a földön senki sem mondhatja, hogy én már megismertem az Istent. Bátor lenne az az ember, aki azt mondaná: ő már Istent megismerte. Nem tudom mióta jársz hitben, aki itt vagy. El mered mondani, hogy te már tökéletesen ismered Istent? — Remélem, nem. Mert ha azt mernéd mondani, akkor azonnal az alázatról beszélnék neked.

A János 14-ben van Jézus Krisztusnak egy olyan igéje, amiben azt mondja Fülöpnek: annyi ideje veletek vagyok, és mégsem ismeresz engem? — ez az annyi idő három év. Elég sok idő éjjel-nappal Jézussal. Kiderül, hogy még nem ismeri

Őt. Ismerte Jézust Fülöp? Igen, sok mindent tudott róla, de kiderült, hogy nem ismeri igazán. Ezért kell, hogy a bölcsesség és kinyilatkoztatás Lelke a te számodra egyre többet fedjen fel Krisztus dicsőséges arcából.

Volt olyan játék a TV-ben, hogy ki kellett találni, mit ábrázol a kép. Mindig egy-egy részletet adtak meg. Ebből azért nem lehetett kitalálni, hogy kit ábrázol. Megmutatták a karját, a térdét, az arcából egy részt, és akkor azt mondták: most már látom, felismertem. — A Szentlélek ezt végzi a hívő szívében. Egyre többet felvillant Krisztusból, míg el nem jutunk a tökéletességre. Míg el nem jutunk oda, hogy színről-színre látunk. Addig itt nem láthatjuk Őt úgy, ahogy majd ott fogjuk szemlélni.

Nem azt mondja: kezdjétek el tanulni, szerezzetek több ismeretet, olvassatok több teológiai szakkönyvet, hanem azt mondja: adja meg nektek. Ismertem olyan szolgálattevőket, akik egy napot nem ültek a teológián, mégis úgy hirdették a Krisztust, hogy a szám táva maradt. Miért? Mert megadta nekik a Szentlélek.

Persze jó, ha valaki tanul. Nem azt mondom, hogy a teológiánkat zárjuk be, mert a Szentlélek megadja. Adja meg nektek... ezen van a hangsúly. Adja meg nektek azért, mert meg akarja adni és meg is adhatja. Mert neki van hatalma arra, hogy megadja, hogy láss világosan, tisztán és mindent. Mi csak úgy vagyunk Krisztus szemlélésében, mint az a gyógyulandó vak, aki azt mondja: most már látom az embereket, mint valami járkáló fákat. Ez a mi lelki képünk. Most már látom az embereket, mint valami járkáló fákat, azután Krisztus kézbe vesz, és az Ő Szentlelke által formál, hogy egyre jobban lássak, egyre élesebben.

A szemüvegem tönkrement, és mentem szemüveget csináltatni. Teszik az ember szemére a lencsét: ez jó, melyikkel látja jobban? Ezt végzi a Szentlélek. Beteszi a szívünk szemére a lencsét: így jobban látod? Egészen addig, míg tökéletesen fogjuk látni.

Azért imádkozik Pál, mert Isten ismerete a hívő számára tulajdonképpen a tapasztalatból és megértésből származó ismeret. Ezért a hívő, amikor mindig előremegy az értelem és a tapasztalatok útján, így ragyog fel neki egyre jobban a szabadító Isten, aki kinyilatkoztatja magát. Azért mondja, hogy adja meg nektek a kinyilatkoztatás és bölcsességnek a Lelkét, mert még annyi kijelentése van a hívő számára.

Erről Jézus is beszélt. Emlékezzünk, amikor János evangéliumában azt mondja: még annyi mondanivalóm volna nektek. Jézus valamit nem végzett el a földön? Valamit nem mondott el? És akkor mit ígér Jézus? Majd eljön a Szentlélek, s majd megtanít titeket. Mert nem nekem kell elmondani itt mindent a földön. Én kijelentettem az Atyát, megmutattam a mennyország kinyitott kapuját, és amit ezután kell, azt a Szentlélek folyamatosan kijelenti nektek. Adja meg nektek a bölcsesség és kijelentés Lelkét, mert még nagyon sok mindent akarok mondani.

Jézus azért nem mondott többet, mert szolgálata csonka szolgálat lenne. Jaj, keresztre feszítették... Ott minden pontosan, hajszálpontosan működött Isten terve és rendje szerint. Azt mondja: még annyi mondanivalóm lenne nektek, de semmi baj, majd megtudjátok, mert elmondja a Lélek nektek.

Igen, folyamatosan. Tegnap is, meg korábban is a bibliaórán beszélgettünk arról, ami ma az embereket őrjíti: az újfajta zene. A poklok „kultúráján” alapuló ú.n. dicsőítő zene, ami eléggé fertőz ma. Valaki azt mondja: az van az ígében, hogy

énekeljete új éneket. El kellett mondjam, hogy a Bibliában mi az új ének. Az új szívből fakadó ének — mondta valaki. Ez is, de mit jelent a Bibliában, hogy új éneket énekel valaki? Mit jelent, hogy énekeljete az Úrnak új éneket? Röviden összefoglalva: az új ének a szabadító Istennel való járás újabb állomásán, új megtapasztalásból fakadó dicsőítő ének. A szabadító Isten az életem egy pontján az Ő szabadításában új megtapasztalást adott. Ez a bölcsesség és kijelentés Lelke. Isten az én életemben kijelenti magát, mint szabadító Isten, és én ezt megtapasztalom, és ebből fakad az új ének.

Három példa:

- 2Mózes 15-ben énekel egy csodálatos éneket. Miről? Miért új ének az? Mert addig a zsidó nép nem énekelhette, hogy áldott az Úr, mert lovat lovasával a tengerbe vetett. Ez új megtapasztalás. Felfakad a hálaének Mózesből. Nem tapasztaltak ilyet, hogy a tenger kettévált és összement.

- Amikor Mária énekel hálaéneket. Ilyet ő még nem tapasztalt, hogy a Magasságosnak ereje árnyékol be téged — és nem is fog ezután sem. Ez új megtapasztalás.

- Amikor azt olvassuk a Jelenések könyvében, hogy a Bárány előtt új éneket énekel a megváltott, mennyben levő hívő nép, akkor azért énekelnek új éneket, mert ilyet még nem tapasztaltak. A színről-színre látás csodájában részesülnek. Üdvösséggé lett reményük, égi látássá hitük. Ezt a földön nem énekelhették. Legfeljebb, mint ígéretet: vígan lépkedünk színarany utcákon át, halljuk angyalok dicséretét. De az új ének azt jelenti, hogy a bizonyosságból, az Isten ígéreteinek valóra válásából fakadó magasztaló ének — ez az új ének. Új megtapasztalás.

Azért hozom ezt ide, mert amikor azt mondja: adja meg nektek a bölcsesség és kinyilatkoztatás Lelkét, akkor azt mondja: legyen új megtapasztalásod. Mert mi sokszor mit mondunk? 50 éve megtértem. Milyen jó volt Alcsúton. Most csak azokat mondom, amiket ismerek: milyen jó volt a budapesti evangélizáción, amikor ezrek által zúgott az ének, hogy halld az ég harangi zengnek — ez nagyon szép, és igaz. De a héten mit tapasztaltál? Hogy tapasztaltad meg Isten szabadító, önmagát kijelentő, Jézus Krisztust felragyogtató Isten? Hogy tapasztaltad meg? Ne hívő nosztalgia legyen csak a szívünkben, hogy milyen jó volt régen... hanem az, hogy most hogyan tapasztalom meg. Ezen a héten hogyan vitt át engem az én Uram? Mit jelentett nekem, hogy lovat, lovasával a tengerbe vetett, és ezért erőm és énekem az Úr, Őt magasztalom, Őt dicséri szívem. Adja meg nektek, mert ennek a mérhetetlen hatalomnak gazdagságáról még olyan sok mondanivalója van a Szentléleknek.

Befejezem azzal, hogy ma az egyházzal szemben sok elvárás van. Ilyeneket lehet hallani: egyháznak szociális érzékenysége kell, legyen, fel kell keresnie a tömegeket, a társadalmi nyomorúsággal kell foglalkoznia, ellene kell szegülnie a társadalmi igazságtalanságoknak, fel kell emelnie a szavát a liberalizmus vagy az ebből fakadó törvények ellen. Mások azt várják: időszerű legyen az egyház, modern legyen, az aktuális szellemi áramlatokkal foglalkozzék, a kultúrával napra kész legyen, párbeszédet folytasson ezekkel, azokkal...

A mai reformterveknek ettől a hangos kórusától forduljunk alapigénk halk szavához: hallgassuk, Pál mit mond a gyülekezetről: hit és szeretet. A kinyilatkoztatás Lelke, amely által egyre jobban megismerem Őt és feltámadásának erejét.

MUNKÁLKODÓ SZENTLÉLEK

Talán csalódtak némelyek, hogy Pálnak nem kell többet, nem kell nagyobbat, nem kell szebbet kérni, csak azt: továbbra is higgyetek és szeressetek. Higgyetek Krisztusban. Ezt a személyes hitet, ezt a közösségi hitet, ahogy hitvallásunkban megfogalmazták reformátor eleink: Isten nekem is bűnbocsánatot, örökéletet és igazságot ad egyedül Krisztus érdeméért. Meg nekünk is, mint gyülekezetnek, adott.

Hit és szeretet. Továbbra is higgyetek és szeressetek. Van egy régi monda Anakreón hárfájáról. Arról szól, hogy a hárfán csak egy dallamot lehetett játszani. Ha valaki más dallamot akart játszani, akkor a hárfa néma maradt.

Pál apostol az egyház hárfáján csak egy dallamot tud játszani. Azt, amit ma hallottunk: hit és szeretet. Azért, hogy egyre jobban ismerjük Krisztust, egészen addig, míg átöleljük, és akkor folyamatos pünkösödünk lesz. Mert a bölcsesség és kinyilatkoztatás Lelke új megtapasztalásokon visz át engem és közben a belső ember erősödik, és hitem növekszik.

Adja az Úr, hogy így legyen!

Imádkozzunk!

Köszönjük, hogy igéd annyira világos, annyira egyszerű utat mutat nekünk, akik mindig a bonyolultat keressük, Urunk. Olyan egyszerűen fogalmazza meg az ige, hogy higgy az Úr Jézus Krisztusban, és üdvözülsz — amikor mi mindig valami nagyot akarunk tenni, mert azt hisszük, hogy mi tudunk valamit tenni, és leveszszük a tekintetünket arról, hogy csak te tudsz valamit kimunkálni bennünk. Áldunk, hogy a Szentlélek által folyamatosan munkálkods, mert azt mondtad, Úr Jézus: a Szentlélek velünk marad örökre, és újból és újból kijelenti számunkra a megfeszített és feltámadott Krisztust, azt, hogy mit tett Ő értünk.

Köszönjük, hogy a Szentlélek arról beszél, hogy mit tesz értünk. Ami történt, egyszeri esemény, de amikor újból és újból halljuk, megelevenedik előttünk, hogy tőled van a bocsánat, hogy féljünk téged.

Kezedbe tesszük újból életünket. Megvalljuk, hogy hozzád tartozunk. Elhatározzuk, hogy neked szeretnénk élni, téged szeretnénk követni, Úr Jézus Krisztus. Szentlelked által erősítsd bennünk hitünket, üdvösségünk eszközét.

Kérünk, Urunk, mindazokért, akik nyomorúságban vannak, gyászolnak. Oly sok a tragédia a családokban. Valóban igaz az ének szava: Mi mást, más minket öl... pedig Szentlelked által öröm kellene, hogy eltöltsön és egybekössön az Úr szívében belül.

Cselekedd ezt velünk, Urunk, és mindazokkal, akik kiáltanak hozzád, hogy segítsd meg őket. Adj szabadulást.

Nekünk pedig adj új megtapasztalásokat, miközben járjuk a hétköznapi útját és küszködünk testtel, világgal, ördöggel, kísértésekkel és próbákkal, hadd tudjunk új éneket énekelni neked, szabadító Istenünk.

Ámen.